

naar Forhandlingen eller Udbredelsen kan straffes efter de strængere Bestemmelser i den almindelige Straffelovgivning. Bestemmelsen er ny, dog at der i den gældende Presselovs § 14 findes en Bestemmelse om Straf for Indførsel, Forhandling eller Uddeling af udenlandske Skrifter, naar offentlig Bekendtgørelse om Forbudet mod Skriftets videre Udbredelse har fundet Sted.

Saaledes som Ansvarret er ordnet efter Reglerne i §§ 4—7, kan det være vanskeligt for den private forurettede, der i den borgerlige Retsplejes Former anlægger Sag for at gøre Ansvar gældende til Straf eller Erstatning i Anledning af et Skrifts Indhold, straks at rejse Sagen mod rette Sagvolder. Det foreslaas derfor i § 18, at han ikke skal betale nye Retsafgifter, saafremt det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger viser sig nødvendigt eller paakrævet at inddrage nye Sagsøgte i Sagen i Stedet for eller ved Siden af den oprindelige Sagsøgte. Dette maa ske i Overensstemmelse med de i Retsplejeloven givne Regler om Tilstævning (Adcitation) af Trediemand.

Om de ved de foreslaaede Ansvarsregler nødvendiggjorte Ændringer i Retsplejelovens § 170 henvises til det samtidig forelagte Forslag til Lov om Ændringer i Retsplejeloven.

Forskellighederne mellem den gældende Presselovs Ansvarsordning og de nu foreslaaede Bestemmelser er altsaa i Hovedtræk følgende:

Efter den nugældende Lovgivning paa-hviler Strafansvaret for Indholdet af et her i Landet trykt Skrift de ovenfor nævnte, bestemt angivne Personer (Forfatteren, Udgiveren, Forlæggeren eller Kommissionshandleren og Bogtrykkeren), saaledes at altid kun een bliver ansvarlig, og saaledes at Ansvarret bortfalder for de sidstnævnte, hvis een af Formændene kan drages til Ansvar.

Efter Forslaget bliver det, for saa vidt angaar ikke-periodiske Skrifter, de almindelige Ansvarsbestemmelser i Lovgivningen, der kommer til Anvendelse. For saa vidt angaar periodiske Skrifter bliver Hovedregelen den, at Strafansvar kun kan paa-lægges Redaktøren og den navngivne Forfatter; Redaktøren er dog — med visse Undtagelser — ikke ansvarlig for den Del af Skriftets Indhold, der hidrører fra navngivne Forfattere; den unavngivne Forfatter bliver som Hovedregel kun ansvarlig, naar Redaktøren ikke kan drages til Ansvar. Saafremt det drejer sig om Overtrædelse af forskellige af Bestemmelserne

i Straffelovens Kapitler 12 og 13, kan dog Ansvar gøres gældende mod enhver; der er ansvarlig efter Straffelovgivningens almindelige Regler.

Efter den nuværende Lovgivning paa-hviler Strafansvaret de paagældende uden Hensyn til, om der foreligger Skyld i almindelig strafferetlig Forstand, eller om det overhovedet er den virkelige Forfatter, der er opgivet paa Skriftet.

Efter Forslaget er en Redaktør af et periodisk Skrift fremdeles ansvarlig uden Hensyn til, om der foreligger Skyld, men alle andre er kun ansvarlige efter Straffelovgivningens almindelige Regler, altsaa som Hovedregel kun naar der foreligger Forsæt; der er endvidere Mulighed for ikke blot at ramme den paa Skriftet angivne Redaktør, men ogsaa den Redaktør, der virkelig træffer Afgørelsen om Skriftets Indhold.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser bemærkes:

Til § 1.

Stk. 1 svarer til § 1, 1. Punktum, i Presseloven af 1851 og kommer lige som denne til Anvendelse paa alle Skrifter, uden Hensyn til om de er bestemte for Offentliggørelse eller ikke.

Ifølge Bekendtgørelse Nr. 31 af 2. Februar 1925 maa Skrifter, der trykkes i Udlandet i det danske Sprog, i Detailsalg kun sælges eller udbydes til Salg, naar de er forsynet med Angivelse af Trykkeriets Navn og Beliggenhed. Bekendtgørelsen er udfærdiget i Henhold til Loven om illoyal Konkurrence, altsaa rent erhvervspolitisk begrundet. Til Beskyttelse af danske erhvervsmæssige Interesser er det paakrævet, at det paabydes, at saadanne Skrifter allerede ved Indførselen her til Landet skal være forsynet med Angivelse af Trykkestedet, og at heller ikke gratis Uddeling af Skrifter, der savner saadan Angivelse, maa finde Sted. Da et Paabud herom vil lette Gennemførelsen af Navngivelsespligten i Stk. 1, ligesom det skønnes urimeligt at stille strengere Krav med Hensyn til her i Riget trykte Skrifter end til Skrifter, trykt i Udlandet, foreslaas det i Stk. 2, at udenlandske, i det danske Sprog trykte Skrifter, forsaavidt de indføres forretningsmæssigt eller udbredes offentligt her i Riget, skal være forsynet med Angivelse af Bogtrykkerens Navn eller Firma samt Trykkestedet.

Presseloven af 1851 § 1, 2. Punktum, bestemmer, at Bogtrykkeren straffes for